ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΤΙΚΟ ΠΕΡΙΒΛΗΜΑ ΓΥΑΛΙΝΩΝ ΔΟΧΕΙΩΝ ΑΠΟ ΝΕΑ ΣΥΝΘΕΤΙΚΗ ΥΛΗ

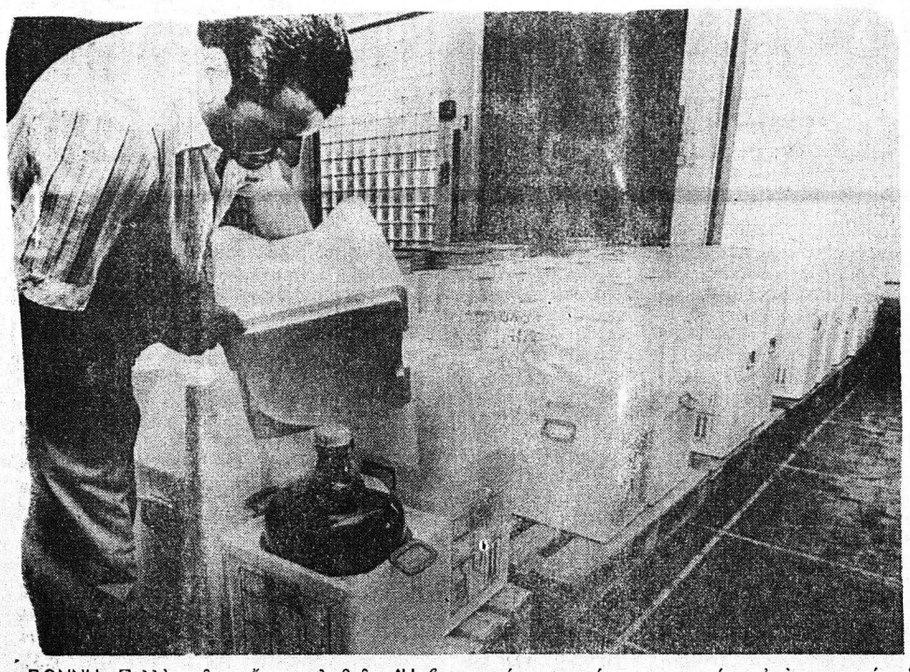

ΒΟΝΝΗ. Πολλὲς χῶρες ἔχουν ἀποκλείσει ἢ δυσχεράνει τὰ τελευταῖα χρόνια τὴν εἰσαγωγὴ φαρμακευτικῶν παρασκευασμάτων. Γι' αὐτὸ οἱ φαρμακευτικὲς ἐπιχειρήσεις, ἰδίως στὴν Δυτικὴ Γερμανία, δὲν ἔχουν ἄλλο παρὰ νὰ ἐξάγουν συχνὰ ἐνεργὲς οὐσίες σὲ συμπυκνωμένη μορφὴ ὥστε νὰ παρασκευάζονται τὰ φάρμακα μετὰ στὶς χῶρες ὅπου θὰ καταναλωθοῦν. Ἡ βιομηχανία φαρμάκων χρειάζεται ἕνα ἀσφαλὲς προστατευτικὸ περίβλημα γιὰ τὰ εὐαίσθητα γυάλινα δοχεῖα, στὰ ὁποῖα μεταφέρονται οἱ πολύτιμες καὶ ἀκριβὲς συμπυκνώσεις μὲ φορτηγὰ αὐτοκίνητα, σιδηροδρομικῶς, ἀκτοπλοϊκῶς, ἢ ἀεροπορικῶς. Ἡ ἑταιρία «Μπάντισε Ἀνιλίνη Σόδα Φαμπρίκ» ἀνέπτυξε γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸν μία εἰδικὴ συσκευασία ἀπὸ στυροπόρ. Ἡ συσκευασία αὐτὴ προστατεύει τὰ γυάλινα δοχεῖα ἀκόμη καὶ ἀπὸ πτώση ὕψους 1,60 μέτρων καὶ μὲ ἐπιβάρυνση ὡς 2000 χιλιόγραμμα. Μὲ τὸ ἐλάχιστο βάρος τῆς ὕλης αὐτῆς, εἶναι ἀσήμαντα τὰ ἔξοδα μεταφορᾶς, προστατεύει δὲ ἐπιπλέον τὸ ἐμπόρευμα ἀπὸ τὶς ἐπιδράσεις τοῦ φωτὸς καὶ τῆς θερμοκρασίας.

ΑΠΟ ΤΗΝ "ΠΑΕΖΕ ΣΕΡΡΑ„

Τὸ πρόβλημα τῆς βίας ἀρχαῖο ὅσο καὶ καὶ ὁ κόσμος

Δὲν μπορεῖ σήμερα νὰ ἐξετασθεῖ θεωρητικῶς

ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΓΙΑ ΠΑΡΑΛΟΓΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Ἡ Βία εἶναι τῆς μόδας. Λίγα θέματα συζητιοῦνται τόσο πολὺ σὲ ὅλους τοὺς κύκλους τῆς κοινωνίας καὶ τῆς σύγχρονης κουλτούρας ὅσο τὸ θέμα τῆς βίας. Τὴν ἐξετάζουν στὴν πολιτική, στὴ φιλοσοφία, στὶς διάφορες θεωρίες τῆς ψυχολογίας καὶ τῆς βιολογίας. Εἶναι θέμα ἀκόμη καὶ τῆς τέχνης: ὅσον ἀφορᾶ στὴ σαδομαζοχιστικὴ συμπεριφορὰ ὁρισμένων μορφῶν τῆς «μπόντυ ἄρτ».

Ἡ βία, βέβαια, εἶναι ἕνα ἀρχαῖο θέμα ὅσο καὶ ὁ κόσμος καὶ συνεχῶς τὴν βρίσκουμε στὴν ἱστορία τῆς σκέψης, τῆς ἐπιθετικῆς συμπεριφορᾶς τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τοὺς ὅμοιούς του, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν φυτικὸ καὶ ζωϊκὸ κόσμο γενικά. Εἶναι γεγονός, ὅμως, ὅτι ὑπάρχουν περίοδοι τῆς ἱστορίας κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ὁποίων τὸ πρόβλημα τῆς βίας ἐμφανίζεται μὲ ἰδιαίτερη ἔνταση μὲ σκοπὸ νὰ χαρακτηρίσει τὴν πολιτικὴ ζωὴ μιᾶς χώρας καὶ τὴν συλλογικὴ συμπεριφορὰ τῶν ἀτόμων καὶ τῶν ὁμάδων. Ἡ σύγχρονη ἐποχή, κυρίως τὰ τελευταῖα δέκα χρόνια, ἀνήκει σίγουρα σὲ μιὰ φάση τῆς ἱστορίας στὴν ὁποία τὸ πρόβλημα τῆς βίας εἶναι σαφῶς σημαντικό.

Γιὰ νὰ ἐξετάσουμε τὸ πρόβλημα τῆς βίας μποροῦμε νὰ ξεκινήσουμε ἀπὸ τὶς ἀντιλήψεις ἑνὸς Γάλλου φιλοσόφου μὲ τὸ ὄνομα Ζὼρζ Σορὲλ (1847 — 1922). Ὁ Σορὲλ ὑποστήριζε ὅτι ἐνῶ ἡ δύναμη εἶναι στὰ χέρια τῶν ἀστῶν, ἡ βία εἶναι στὰ χέρια τῶν προλετάριων. Μ' αὐτὸ τὸ πράγμα ἤθελε νὰ πεῖ ὅτι ἡ ἀστικὴ τάξη στηρίζει τὴν δύναμή της στὴν ἀρχὴ τοῦ αὐταρχισμοῦ, στὰ κατακτημένα πλεονεκτήματα καὶ στὴν ὑποχρέωση γιὰ ὑπακοὴ ποὺ ἐπιβάλει στὶς μάζες: στὴν ἀστικὴ τάξη ἐπομένως δὲν χρειάζεται ἡ βία καθὼς τῆς ἀρκεῖ ἡ ἀποκτημένη δύναμη. Ὁ λαὸς εἶναι θῦμα αὐτῆς τῆς δύναμης. Εἶναι ἐπομένως ἀδύναμος καὶ ὅπως ὅλοι οἱ ἀδύναμοι ὀνειρεύεται νὰ βάλει τέλος στὴν δύναμη. Αὐτὸ τὸν ὠθεῖ στὴν βία, ἀλλὰ στὴν βία, ποὺ, ἔτσι ὅπως ὁ Σορὲλ ἔβλεπε τὰ πράγματα, εἶναι ἀγνή, εἰλικρινής, γενναιόδωρη, ἐκείνη τὴ βία ποὺ καταργεῖ τὴν δύναμη καὶ ποὺ ἐπιτέλους θὰ μπορέσει νὰ βάλει κάποτε στὴν πρώτη θέση τῶν ἀξιῶν τὰ σωστὰ δίκαια τῶν ἀδύνατων καὶ κατατρεγμένων.

Οἱ θέσεις τοῦ Σορὲλ μποροῦν νὰ παρθοῦν σὰν παράδειγμα μιᾶς στάσης θεωρητικὰ ριζοσπαστικῆς, ἀλλὰ ἴσως πολιτικὰ ἀφελοῦς ἂν ὄχι ἀνεύθυνης, μιὰ καὶ δὲν παίρνει ὑπόψη της (ὅπως κάνει ὁ σύγχρονος μαρξισμός) ὅτι μερικὲς ἐνέργειες, φαινομενικὰ ἐλευθερωτικές, ποὺ βασίζονται στὴ βία, μποροῦν νὰ ἐνθαρρύνουν καὶ νὰ προκαλέσουν τὴν ἄνοδο φασιστικῶν κινημάτων.

Στὶς κοινωνικοψυχολογικὲς ἐπιστῆμες σήμερα διάφορες θεωρίες ἐξομοιώνουν τὴ βία καὶ τὴ δύναμη ἢ τὴ βία καὶ τὴν ἀτομικὴ αὐτοπραγμάτωση. Κατ' αὐτὴν τὴν ἔννοια, ἡ βία θεωρεῖται φυσικὴ καὶ ἀποτελεῖ μέρος τῶν διάφορων μορφῶν ἀγῶνα καὶ βιολογικῆς διαλογῆς. Τὰ διάφορα εἴδη χρησιμοποιοῦν βία καὶ τὰ πιὸ μεγάλα καὶ περισσότερα χαρίσματα ἄτομα τρῶνε τὰ πιὸ μικρὰ καὶ ἀνυπεράσπιστα. Πέρα ἀπὸ κάθε ἠθική, αὐτὸς φαίνεται πὼς εἶναι ὁ νόμος, ἀπὸ βιολογικο—νατουραλιστικὴ ἄποψη, ὅλων τῶν «βασιλείων». Ὁ μὴ ζῶν κόσμος εἶναι ἀναμφίβολα τὸ ἴδιο βίαιος. Ἡ δύναμή του ἐκδηλώνεται σύμφωνα μὲ τὴν ἰσχὺ του καὶ τὶς δυνατότητες τῶν στοιχείων του. Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀποτελεῖ βέβαια ἐξαίρεση μιὰ καὶ δημιουργεῖ πολέμους ἀλλὰ καὶ ὰν συγκομιστὴς ἢ κυνηγὸς ἀσκεῖ βία ἐπὶ τῆς φύσης.

Στὶς νομικὲς ἐπιστῆμες καὶ τὴν φιλοσοφία μεγάλοι μελετητὲς [illegible] ἡ βία θὰ ἐξαφανιζόταν μὲ τὴν ἐμφάνιση τοῦ διαλόγου, μὲ τὴν ἐμφάνιση στὸ σύμπαν ἑνὸς «ὄντος» τοῦ ὁποίου ἡ λογικὴ θὰ ἦταν πιὸ δυνατὴ ἀπὸ τὴν ἰσχὺ καὶ τοῦ ὁποίου ἡ δυνατότητα ἐπικοινωνίας θὰ εἰσήγαγε τὴν ἐπαφή, τὴν τάξη καὶ τὸν κανόνα ἔτσι ὥστε μετὰ ἀπὸ τὸ κράτος τῆς φύσης θαρχόταν τὸ κράτος τοῦ δικαίου. Ὅμως αὐτοὶ οἱ συλλογισμοὶ δὲν ἀποδείχθηκαν σωστοὶ κάτω ἀπὸ τὴν δοκιμασία τῶν γεγονότων καὶ ἡ «λογική» δὲν ἀποδείχθηκε καθόλου σωστὸ ἀντίδοτο κατὰ τῆς ἰσχύος καὶ τῆς βίας. Ἄλλοι ἄνθρωποι τῆς σκέψης ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ λογικὴ εἶναι μία πονηριὰ τῆς ἰσχύος, ὅτι ἡ γλῶσσα ὀξύνει καὶ διευρύνει τὴν τέχνη τῆς ἀπόκρυψης τῶν πραγματικῶν συναισθημάτων καὶ ὅτι τὸ δίκαιο προστατεύει τὸν ἀδύναμο μόνον ὅταν ὁ ἰσχυρὸς καὶ ὁ ἀδύναμος ἔχουν κοινὰ συμφέροντα. Σύμφωνα μ' αὐτὴ τὴν ἄποψη ἡ ἐξουσία, μέσω τοῦ δικαίου της χρησιμοποιεῖ μία μόνη μη βία. Ἐνῶ προστατεύεται σ' ἕνα σημεῖο, ὁ ἀδύναμος καταπιέζεται στὰ ἄλλα. Δικαιώνονται σ' αὐτὴν τὴν περίπτωση οἱ ἐρωτήσεις ποὺ πολλοὶ κάνουν σήμερα, κυρίως οἱ νέοι. Σὲ τὶ χρησιμεύει στὸ ἄτομο τὸ νὰ εἶναι ἐλεύθερο πολιτικὰ ἂν εἶναι ἀνελεύθερο καὶ ἀλλοτριωμένο κοινωνικὰ καὶ οἰκονομικά; Γιατὶ ὅταν ὁ ὑποκείμενος (ὁ ἀδύναμος) ἐπαναστατεῖ τὸν κατηγοροῦν γιὰ τὴν βίαιη πράξη του, σὰν ἡ πρακτικὴ βία νὰ ἦταν χειρότερη ἀπὸ τὴν θεσμοθετημένη βία τῆς Ἐξουσίας;

Τὸ πρόβλημα βέβαια δὲν μπορεῖ νὰ λυθεῖ εὔκολα. Σύμφωνα μὲ τὴν ἄποψη ὁρισμένων, εἶναι ἀναγκαῖο νὰ σπάσει αὐτὸς ὁ φαῦλος κύκλος: νὰ καταργηθεῖ ἡ θεσμοθετημένη βία ποὺ δημιουργεῖ τὴν ἐπαναστατικὴ βία καὶ νὰ ἀντικατασταθεῖ μὲ μιὰ πραγματικὴ (οὐσιαστική) δημοκρατία, ὅπου θὰ καταργηθεῖ ὁριστικὰ ἡ ἐκμετάλλευση τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο. Ἀλλὰ αὐτὸ τὸ ἰδανικό, ποὺ εἶναι βέβαια ἀποδεκτὸ πλήρως, εἶναι μοιραῖο νὰ μείνει οὐτοπικὸ ἂν δὲν ὑπάρξουν οἱ πολιτικὲς προϋποθέσεις ποὺ θὰ διευκολύνουν στὴν πραγματοποίηση τῆς παραπάνω κατάστασης πραγμάτων. Εἶναι ἀναγκαῖο, σήμερα, νὰ ἀναγνωρίσουμε τὴ βία σὰν συντελεστὴ ποὺ ἀποτελεῖ μέρος τῆς ἀνθρώπινης φύσης καὶ ποὺ σὲ καθορισμένες συνθῆκες τοῦ περιβάλλοντος, τῆς κοινωνίας, τῆς πολιτικῆς καὶ τῆς κουλτούρας μπορεῖ νὰ διοχετευθεῖ καὶ κατὰ τρόπο ἀνεξέλεγκτο καὶ βλαβερὸ γιὰ τὸ σύνολο τῶν ἀνθρώπων. Τὸ κοινωνιολογικὸ πρόβλημα τῆς βίας εἶναι, ἑπομένως, ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ νὰ περιοριστεῖ καὶ νὰ συγκρατηθεῖ καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη νὰ μπεῖ σὲ κανάλια γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσει σκοποὺς κοινωνικὰ καὶ συλλογικὰ σωστούς, μὲ τὴ συνείδηση ὅτι ἡ πιὸ ἐπιθυμητὴ κοινωνία δὲν εἶναι τόσο αὐτὴ ποὺ ἀποσκοπεῖ στὸ νὰ ἀναπαραχθεῖ μέσα σὲ μιὰ καταπιεστικὴ ἀσφάλεια, ὅσο μᾶλλον ἐκείνη ποὺ προσπαθεῖ νὰ παραχθεῖ, κατὰ τρόπο πάντα καινούργιο, σὰν νὰ εἶναι κάτι τὸ μεταβλητό, ποὺ ἐπιτρέπει μιὰ συνεχῆ ἀναθεώρηση τοῦ ἑαυτοῦ της ἀπὸ μέρους τῶν συντελεστῶν της.

Τὸ θέμα τῆς βίας δὲν μπορεῖ νὰ ἀντιμετωπιοθεῖ ἀπὸ καθαρὰ θεωρητικὴ ἄποψη σήμερα, γιατὶ κινδυνεύει νὰ μεταμορφωθεῖ σὲ μανιακὴ συμπεριφορά. Εἶναι ἀναγκαία ἡ μεσιτεία τῆς ἱστορίας καὶ τῶν ἱστορικὰ καθορισμένων καταστάσεων. Διαφορετικὰ μπορεῖ νὰ συμβεῖ (στὴν πραγματικότητα συμβαίνει) λογικὰ καὶ θεωρητικά, ἄμεμπτοι συλλογισμοὶ νὰ ὁδηγήσουν σὲ συμπεράσματα πολιτικὰ καὶ ἱστορικὰ παράλογα. Καὶ νὰ γνωρίσουν, ἑπομένως, πολιτικὲς καὶ κοινωνικὲς λύσεις, στὶς ὁποῖες οἱ ἄνθρωποι καταντοῦν νὰ μὴν εἶναι τόσο πρωταγωνιστὲς καὶ σχεδιαστὲς τοῦ μέλλοντος, ὅσο μᾶλλον οἱ μαριονέττες (περισσότερο ἢ λιγότερο ἀδαεῖς), ποὺ κουνιοῦνται καὶ διευθύνονται ἀπὸ ἄλλους σ' ἕνα «θέατρο» μὲ σκοτεινὰ ἢ μᾶλλον μαῦρα παρασκήνια.

ΑΕΛΛΩ

ΣΗΜΕΡΟΝ 8,45—12.45
Ὁ ΣΕΡΤΖΙΟ ΛΕΟΝΕ
παρουσιάζει τὸ γουέστερν κολοσσὸ
ΚΑΠΟΤΕ ΣΤΗ ΔΥΣΗ
ΕΓΧΡΩΜΟΝ
μὲ τοὺς
ΤΣΑΡΛΣ ΜΠΡΟΝΣΟΝ
ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ ΚΑΡΝΤΙΝΑΛΕ
ΧΕΝΡΥ ΦΟΝΤΑ

ΑΛΑΜΠΡΑ

Ἐλλησπόντου-Ἀγ. Τριάδος
ΣΗΜΕΡΟΝ 9—12.45
Ἡ πιὸ μεγάλη περιπέτεια καράτε
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΚΑΡΑΤΕ
ΕΓΧΡΩΜΟΝ
ΕΠΑΝΕΚΔΟΣΙΣ 1978
μὲ τὸν
ΜΕ·Ι·Κ ΦΕ·Υ·

ΑΚΡΟΠΟΛ

ΣΗΜΕΡΟΝ 8,45—12.45
Τὸ ἀποκορύφωμα τοῦ ἐκρηκτικοῦ δυναμισμοῦ σὲ μιὰ συγκλονιστικὴ ὑπὲρ δημιουργία πρωτοφανοῦς συλλήψεως καὶ δράσεως
Ο ΑΚΑΤΑΜΑΧΗΤΟΣ
ΕΓΧΡΩΜΟΝ
ΑΚΑΤΑΛΛΗΛΟΝ
ΤΣΑΡΛΣ ΜΠΡΟΝΣΟΝ
ΖΑΚΕΛΙΝ ΜΠΙΣΣΕ

ΑΧΙΛΛΕΙΟΝ

ΣΗΜΕΡΟΝ 8.45—12.45
Ὁ ΛΟΥ·Ι· ΝΤΕ ΦΙΝΕΣ
στὴν πιὸ σπαρταριστὴ ὑπέρ κωμωδία του
ΕΓΩ 2 ΓΥΝΑΙΚΕΣ 3 ΒΑΛΙΤΣΕΣ
ΕΓΧΡΩΜΟΝ
ΣΙΝΕΜΑΣΚΟΠ
πανζουρλισμὸς εὐθυμίας
ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΝ

ΜΕ ΕΥΘΥΝΗ ΤΩΝ ΣΥΝΔΙΚΑΤΩΝ

Ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλιση στὴ Σοβ. Ἕνωση καλύπτει ὅλους

Οὐσιαστικὰ ἐπιδόματα καὶ χωρὶς χρονικοὺς περιορισμοὺς

ΗΛΙΚΙΑ ΣΥΝΤΑΞΙΟΔΟΤΗΣΕΩΣ ΚΑΤΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ

Β'

Στὴ Σοβιετικὴ Ἕνωση τὰ ἐπιδόματα ποὺ παρέχονται σὲ περίπτωση προσωρινῆς ἀνικανότητας γιὰ ἐργασία, καταβάλλονται χωρὶς κανένα κατώτατο ὅριο χρόνου ὑπηρεσίας γιὰ τὴν ἔναρξη τοῦ δικαιώματος παροχῆς τους, δηλαδὴ ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ χρόνο ποὺ πέρασε ἀπὸ τότε ποὺ μπῆκε ὁ ἐργάτης ἢ ὁ ὑπάλληλος σὲ μιὰ ἐπιχείρηση ἢ σὲ κάποιο ἵδρυμα ἤ, γενικότερα, χωρὶς νὰ λαμβάνεται ὑπόψη ὁ χρόνος ποὺ πέρασε ἀπὸ τότε ποὺ πρωτοάρχισε νὰ ἐργάζεται. Ἂν ἡ προσωρινὴ ἀνικανότητα γιὰ ἐργασία τοῦ ἐργαζομένου ὀφείλεται σὲ ἐργατικὸ ἀτύχημα ἢ σὲ ἐπαγγελματικὴ ἀσθένεια, τότε τὰ ἐπιδόματα καταβάλλονται ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴ διάρκεια ποὺ ὑπηρέτησε καὶ πάντα σὲ ποσοστὸ 100% τοῦ μισθοῦ του. Τὰ ἐπιδοτήματα μητρότητας σέ ὅλες τὶς περιπτώσεις ἰσοῦνται μὲ τὸ σύνολο τοῦ μισθοῦ, ὅσος καὶ ἂν εἶναι ὁ χρόνος ὑπηρεσίας τῆς ἐργαζομένης.

Στὶς περιπτώσεις ποὺ ἡ ἀσθένεια δὲν ὀφείλεται στὸ ἐπάγγελμα, ἀρκεῖ νὰ μπορεῖ ὁ ἐργαζόμενος νὰ δικαιολογήσει ὀκτὼ διαρκῆ χρόνια ἐργασίας, γιὰ νὰ τοῦ καταβληθεῖ ἐπίδομα σέ ἀναλογία 100% τοῦ μισθοῦ του.

Γενικά, τὰ ἐπιδοτήματα παρέχονται γιὰ ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ἀνικανότητας γιὰ ἐργασία, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα, μέχρι τὴν ἀποθεραπεία ἢ τὴ διαπίστωση τῆς ἀναπηρίας ποὺ δίνει δικαίωμα συνταξιοδοτήσεως.

Σέ ὅλες τὶς περιπτώσεις τὸ ὕψος τῶν ἐπιδομάτων γιὰ προσωρινὴ ἀνικανότητα ἐργασίας καὶ μητρότητας, δέν μειώνεται στὸ διάστημα ποὺ ἡ ἐργαζομένη μπορεῖ νὰ βρίσκεται σὲ κάποιο νοσοκομεῖο.

Ἡ σοβιετικὴ νομοθεσία καθορίζει τὸ κατώτατο ὅριο ἡλικίας συνταξιοδοτήσεως γιὰ τὶς γυναῖκες στὰ 55 χρόνια καὶ γιὰ τοὺς ἄντρες στὰ 60 χρόνια. Ἡ ἡλικία αὐτὴ μειώνεται κατὰ πέντε ἕως δέκα χρόνια γιὰ τοὺς ἐργαζομένους σὲ ὁρισμένα ἐπαγγέλματα, ἀνάλογα μὲ τοὺς ὅρους ἐργασίας.

Ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλιση στὴν ΕΣΣΔ., ἀνταποκρίνεται ἀπόλυτα στὸ βασικὸ σκοπὸ τοῦ σοσιαλισμοῦ, ποὺ εἶναι πρὸ παντὸς ἡ ἀπόλυτη ἱκανοποίηση τῶν συνεχῶς αὐξανομένων ἀπαιτήσεων τοῦ πληθυσμοῦ στὸν ὑλικὸ καὶ πολιτιστικὸ τομέα, μὲ τὴν διαρκῆ ἀνάπτυξη καὶ τὴν ἄνοδο τῆς ἐθνικῆς παραγωγικότητας. Ἔτσι, λοιπόν, χάρη στὴν αὔξηση αὐτῆς τῆς παραγωγικότητας καὶ τὴν ἄνοδο τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος, οἱ διατιθέμενες πιστώσεις εἶναι ὑψηλότερες, καὶ μάλιστα ὅταν πρόκειται γιὰ τὴν κοινωνικὴ πρόνοια. Ἂς περιοριστοῦμε, νὰ ὑπογραμμίσουμε ὅτι, μόνο στὴν πενταετία 1971—1975 οἱ δημόσιες δαπάνες ποὺ ἀφοροῦσαν τὰ μέτρα γιὰ τὴν κοινωνικὴ ἀσφάλιση, αὐξήθηκαν περισσότερο ἀπὸ μιάμιση φορά, σὲ σύγκριση μὲ τὴν προηγούμενη πενταετία.

Ἔτσι, στὸ διάστημα τῆς πιλευταίας πενταετίας, τὸ κατώτατο ὅριο συντάξεως, λόγῳ ἡλικίας τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν ὑπαλλήλων αὐξήθηκε κατὰ μιάμιση φορά, ἐνῷ ἡ σύνταξη τῶν ἀπασχολουμένων στὰ κολχόζ αὐξήθηκε κατὰ 67%.

Τὰ μέλη τῶν κολχόζ ἐξισώθηκαν μὲ τοὺς ἐργάτες καὶ ὑπαλλήλους γιὰ ὅ,τι ἀφορᾶ τὸν τρόπο ὑπολογισμοῦ τῆς συντάξεως. Οἱ συντάξεις τῶν ἀναπήρων τῶν ἀνωτέρω κατηγοριῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν ποὺ ἔχασαν τὸν προστάτη τους, αὐξήθηκαν ἐπίσης σημαντικά.

Τὰ διάφορα κρατικὰ βοηθήματα γιὰ τὴν ἐκπαίδευση τῶν νέων γενεῶν ἔχουν ἐπίσης αὐξηθεῖ. Καθὼς παρατηρήσαμε ἤδη, οἱ ἐργαζόμενες γυναῖκες παίρνουν σήμερα ἄδεια τοκετοῦ σὲ ἀναλογία 100% τοῦ μισθοῦ τους, ὁποιαδήποτε κι ἂν ἦταν ἡ διάρκεια ποὺ ἔχουν ἐργαστεῖ.

Τὸ σύνολο τῶν ἀπουσιῶν ποὺ ἐπιτρέπονται σ' ἐκεῖνες ποὺ πρέπει νὰ παρασταθοῦν σ' ἕνα ἄρρωστο παιδί, ἔχει ὑπερδιπλασιαστεῖ. Πολλὲς εἶναι οἱ οἰκογένειες ποὺ παίρνουν συμπληρωματικὰ βοηθήματα γιὰ τὰ παιδιά τους. Στοὺς ὑπαλλήλους καὶ ἐργάτες ποὺ παρουσιάζουν προσωρινὴ ἀνικανότητα πρὸς ἐργασία, καὶ ἔχουν νὰ ἀναθρέψουν ἀπὸ τρία παιδιὰ καὶ παραπάνω, καταβάλλονται ἐπιδόματα ἴσα μὲ τὸ 100% τοῦ μισθοῦ τους ὁσαδήποτε χρόνια ἐργασίας κι ἂν ἔχουν. Στὸν τομέα αὐτόν, ἔχει ληφθεῖ μία ὁλόκληρη σειρὰ μέτρων.

Τὰ ἐπιδόματα τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων στὴν ΕΣΣΔ δὲν παρέχονται σύμφωνα μὲ ὁμοιειδεῖς κανονισμοὺς καὶ ποσοστά, ἀλλὰ κατὰ ἕνα διαφοροποιημένο σύστημα, μέ βάση τὸ ὕψος τοῦ μισθοῦ, τὴν ἀρχαιότητα ὑπηρεσίας ἢ τὴ διάρκεια συνεχοῦς ἐργασίας, τοὺς ὅρους ἐργασίας καὶ τὴν κατάσταση τῆς οἰκογενείας τῶν ἐργαζομένων.

Ὁ ὑπολογισμὸς τῆς συντάξεως καὶ τῶν ἐπιδομάτων πραγματοποιεῖται μέ βάση τὸν ἀτομικὸ μισθὸ τοῦ ἐργάτη, τοῦ ὑπαλλήλου ἢ τοῦ ἐργαζόμενου στὰ κολχόζ, ποὺ καθορίζεται ἀνάλογα, μὲ τὴν ποιότητα καὶ τὴν ποσότητα τῆς ἐργασίας τους.

Ὁ ἐργαζόμενος, ἀνάλογα μὲ τὸ χαρακτήρα τῆς πραγματοποιούμενης ἐργασίας, ἔχει νὰ κάνει μὲ συνθῆκες ἰδιαίτερα εὐνοϊκὲς γιὰ τὴ συνταξιοδότησή του. Σὲ ὁρισμένες περιπτώσεις, οἱ ὅροι γιὰ τὴ συνταξιοδότηση καθορίζονται ἀνάλογα μὲ τὸν τόπο ἐργασίας. Γιὰ παράδειγμα, ἡ περίοδος τῆς ἐργασίας ποὺ πραγματοποιεῖται στὸν Ἀκραῖο Βορὰ καὶ σέ ἀνάλογες ζῶνες, δικαιολογεῖ, ὅταν ἔρθει ἡ ὥρα τῆς συνταξιοδοτήσεως, τὴν παροχὴ ἰδιαίτερων εὐεργετημάτων καὶ μάλιστα προκειμένου γιὰ τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ὑπηρεσίας.

Ἐπίσης, διάφορα ἐπιδόματα αὐξάνονται, σὲ περίπτωση ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἢ ἐπαγγελματικῆς ἀσθένειας, ὅπως ἔχουμε ἀναφέρει παραπάνω.

Ἐκτὸς αὐτοῦ, οἱ δαπάνες παραμονῆς τῶν παιδιῶν ποὺ πηγαίνουν σὲ κατασκηνώσει καθορίζονται ἀνάλογα μὲ τὸ μισθὸ τῶν γονέων τους.

Η ΔΙΟΙΚΗΣΗ ΣΤΑ ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ

Ἡ διοίκηση τῆς κοινωνικῆς προνοίας ἔχει τεθεῖ πάνω σὲ μιὰ βάση πολὺ δημοκρατικὴ δεδομένου ὅτι ἔχει ἀνατεθεῖ στὰ συνδικάτα, δηλαδὴ στοὺς ὀργανισμοὺς ἐκείνους ποὺ σήμερα περιλαμβάνουν πάνω ἀπὸ 107 ἑκατομμύρια ἐργαζόμενους.

Ἡ γενικὴ διοίκηση ὁλοκλήρου τοῦ συστήματος τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων τῆς χώρας ἀνήκει στὸ Κεντρικὸ Συμβούλιο τῶν Συνδικάτων τῆς ΕΣΣΔ (Κ.Σ.Σ.Ε.).

Τὰ συνδικάτα ἔχουν τὴν πρωτοβουλία γιὰ τὴ θέσπιση νόμων. Στὴν ἄσκηση τοῦ δικαιώματος αὐτοῦ, τὸ ΚΣΣΕ ἐκπονεῖ σχέδια νόμων ποὺ ἀφοροῦν θέματα κοινωνικῆς ἀσφαλείας καὶ προστασίας. Ἡ κυβέρνηση, ὕστερα ἀπὸ πρόταση ἢ μὲ τὴ συμμετοχὴ τοῦ ΚΣΣΕ., λαμβάνει συχνὰ ἀποφάσεις προκειμένου νὰ βελτιώσει τὴν παροχὴ ἐπιδομάτων καὶ συντάξεων, τὴν περίθαλψη ποὺ παρέχεται στοὺς ἐργαζομένους ἀπὸ τὰ ἰατρικὰ καὶ θεραπευτικὰ κέντρα, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ τελειοποιήσει τὴν ὀργανωτικὴ δομὴ τοῦ συστήματος κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως.

Τὰ συνδικάτα, ἐκπροσωπούμενα ἀπὸ τὸ ΚΣΣΕ, ἐπεξεργάζονται καὶ ἐπικυρώνουν τὶς διάφορες ἀποφάσεις καὶ ὁδηγίες ποὺ σκοπὸ ἔχουν νὰ συγκεκριμενοποιήσουν τὶς γενικὲς διατάξεις τῆς νομοθεσίας, ποὺ καθορίζουν ἄλλωστε κατὰ ἕνα σαφῆ τρόπο τὴν ἐφαρμογὴ τῆς κοινωνικῆς πρόνοιας. Ὁρισμένες ἀπὸ τὶς διατάξεις αὐτὲς ὑπαγορεύονται ἀπὸ τὸ ΚΣΣΕ ἀπὸ συμφώνου μὲ τὰ κρατικὰ ὄργανα, ἄλλες μόνο ἀπὸ τὸ ὄργανο αὐτό. Ἔτσι, ἡ μιὰ ἀπὸ τὶς βασικὲς θεσμικὲς διατάξεις, τὸ διάταγμα γιὰ τὴν παροχὴ καὶ τὴν πληρωμὴ τῶν ἐπιδομάτων κοινωνικῆς ἀσφάλειας τοῦ κράτους, θεσπίστηκε ἀπὸ τὴν Προεδρία τοῦ ΚΣΣΕ, σὲ συμφωνία μὲ τὸ Συμβούλιο ὑπουργῶν τῆς ΕΣΣΔ. Ὡστόσο, ἐπικύρωση ἐγγράφων, ποὺ ἀφοροῦν τὴν παροχὴ ἐπιδομάτων λόγῳ χρόνου ἐργασίας στοὺς ἐργαζομένους, ἀνήκει ἀποκλειστικὰ στὴν ἁρμοδιότητα τοῦ ΚΣΣΕ.

Τὰ συνδικαλιστικὰ ὄργανα συμμετέχουν στὴν ἐκπόνηση τῶν σχεδίων ἀναπτύξεως τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας, ποὺ περιλαμβάνουν ἀναγκαστικὰ καὶ τὰ θέματα κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως καὶ προνοίας τῶν ἐργαζομένων.

Προκειμένου γιὰ τὴ χρησιμοποίηση τῶν κεφαλαίων τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων, ἡ νομοθεσία παρέχει ὅλα τὰ δικαιώματα στὰ συνδικάτα. Σήμερα, τὰ συνδικάτα διανέμουν τὶς πιστώσεις τοῦ προϋπολογισμοῦ κάθε εἴδους προστασίας τῶν ἐργαζομένων στὸν τομέα τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς συντάξεις.

Πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια, μετὰ ἀπὸ πρόταση τοῦ ΚΣΣΕ, ἡ κυβέρνηση θέσπισε νέες διατάξεις σχετικὰ μὲ τὸν προγραμματισμὸ καὶ τὴν κατανομὴ τῶν κεφαλαίων τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων. Ἕνα ἀπὸ τὰ στοιχεῖα αὐτὰ τῶν διατάξεων εἶναι ὅτι τὰ κεφάλαια ποὺ ἐξοικονομοῦνται γιὰ τὴν πληρωμὴ τῶν ἐπιδομάτων, σὲ περίπτωση προσωρινῆς ἀνικανότητας ἐξ αἰτίας μιᾶς μεταδοτικῆς ἀσθένειας, καὶ τὰ ἔσοδα τοῦ προϋπολογισμοῦ ποὺ συγκεντρώνονται ἐπὶ πλέον τοῦ σχεδίου, μένουν στὴ διάθεση τῶν συνδικαλιστικῶν ὀργανώσεων, ποὺ τὰ προορίζουν γιὰ εἰδικοὺς λογαριασμοὺς ποὺ ἀφοροῦν δραστηριότητες ἰατρικῆς καὶ προληπτικῆς ὑγιεινῆς.

Τὰ κεφάλαια αὐτὰ χρησιμοποιοῦνται γιὰ νὰ συμπληρώσουν τὴν πληρωμὴ παραμονῆς σὲ κέντρα ὑγείας, προληπτικῆς ὑγιεινῆς, ἀναπαυτήρια, κατασκηνώσεις καὶ ἄλλα ἱδρύματα ποὺ προορίζονται γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ κοινοῦ.

Ἡ ὀργανωτικὴ δομὴ τῶν σοβιετικῶν συνδικάτων καὶ ἰδίως τὸ εὐρὺ δίκτυο ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων καὶ τοπικῶν ὀργάνων, ποὺ συγκεντρώνουν σχεδὸν ὅλους τοὺς ἐργάτες καὶ ἐργαζομένους, ἐξασφαλίζει τὴ συμμετοχὴ τῶν μεγάλων μαζῶν τῶν ἐργαζομένων στὴ διαχείριση τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων.

Σήμερα, πολλὰ ἑκατομμύρια ἐργαζομένων τῆς ΕΣΣΔ ἀποτελοῦν τοὺς καλοπροαίρετ